

Biblioteka
OKEAN

Urednica
Tea Jovanović

Naslov originala
Radhika Sanghani
“Virgin”

Copyright © 2014 by Radhika Sanghani.
First published by Penguin group.
Translation rights arranged by PLIMA D.O.O.
All Rights Reserved.

Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-451-2

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

RADIKA SANGANI

DEVILCA

Sa engleskog preveo
Nikola Petaković

**Čarobna
knjiga**

Svima koji su iskusili bol brazilske depilacije

ZAHVALNICE

Ne bih uspela da napišem *Devicu* bez svojih drugarica – znate vi na koga mislim. Vaša iskrena priznanja o masturbaciji, pronalaženju sperme u kadi i borbi s pubičnim dlakama pružila su mi mnogo inspiracije i beskrajne doze smeha. Hvala vam.

Svima koji su pročitali *Devicu* dok je bila tek malo uvrnuta knjiga koju sam pisala da bih se zabavila – mnogo vam hvala na neprocenjivoj povratnoj informaciji i na vašoj ljubavi prema Eli. To ste vi, Saro Voker, Beks Luis, Ela Širenberg, Saro Džonson, Rijanon Vilijams, Olivija Goldhil, Andrea Levin, pa čak i Kim Li. Hvala ti, Rori Tajleru, na tome što si, jedini od svih muškaraca koje poznajem, bio dovoljno hrabar da pročitaš *Devicu*. Znam da još nisi preboleo menstrualnu čašicu.

Želim i da od srca zahvalim svojim roditeljima. Niste imali pojma da pišem ovu knjigu dok vam nisam rekla da je objavljena. Znam da vas je štošta iznenadilo i da niste očekivali da ću ja to napisati, ali hvala vam na tome što ste ipak bili toliko ponosni na mene i što ste me podržali.

Hvala mojoj urednici Sindi Vang i svima u *Pingvin Berkliju* na tome što su pažljivo radili na *Devici* i što im se svidela od samog početka.

Najzad, ništa od ovoga se ne bi desilo da nije bilo Madi Milbern, moje agentkinje. Mnogo ti hvala na tome što si verovala u *Devicu* i omogućila sve ovo!

1.

Eli Kolstakis
21 godina
Nepusac
DEVICA

Sa užasom sam zurila u reči na ekranu kompjutera doktorke E. Bauers. Stanje mog himena bilo je zalepljeno preko njenog ekrana velikim slovima.

D-E-V-I-C-A

Ta slova su jezivo svetlela na zelenom ekranu, poput onih koja su se koristila pre nego što je Stiv Džobs izmislio *epl*. Urezivala su mi se u um u izmaglici osamdesetih. Bilo mi je muka.

Moja ponižavajuća tajna prostrla se po mom zdravstvenom kartonu i doktorka E. Bauers će je videti. Nisam znala ni šta predstavlja ono E u njenom imenu, ali ona će uskoro otkriti da za dve i po godine, koliko sam provela na faksu, nijedan momak nije pozeleo da me defloriše. Nijedan. Imala sam dvadeset i jednu

godinu i bila sam nevinna.

„Gospođica Kolstakis?“, upitala je, nameštajući svoje naočare bez okvira. „Vi ste studentkinja završne godine na Londonskom univerzitetском koledžu i došli ste da se prijavite, da li je to tačno?“

Na silu sam razvukla u osmeh svoje skamenjeno lice i pokušala da se uljudno nasmešim. „Aha, ne znam zašto se nisam ranije prijavila. Ja, ovaj, mislim da je to zbog toga što nikada nisam bila bolesna, znate?“

Belo me je gledala.

„Ovaj, možete me zvati gospođica Kolstakis ili samo Eli, ako želite“, dodala sam.

Okrenula je glavu prema formularima i nabrala obrve upinjući se da pročita moje nečitke pokušaje da pišem velikim štampanim slovima.

Obrisala sam znojave dlanove o farmerke i rekla sebi da se smirim. Ona je doktorka. Neće se šokirati što vidi dvadesetjednogodišnjicu devicu. Uostalom, verovatno će me ispitati o istoriji bolesti porodice Kolstakis, a najgora stvar koju ću morati da joj ispričam biće priča o pradedi Stavrosu koji je pušio kutiju cigareta dnevno od svoje devete godine. Na kraju čak i nije umro od raka pluća, već se zadavio bademom u osamdeset sedmoj godini.

Oštro je udahnula. „Hm, draga, ovo uopšte nije dobro. Popijete više od sedam alkoholnih pića nedeljno?“

O bože. Kad bi znala da sam namerno zaokružila na tri pića manje, verovatno bih se našla u prvom autobusu za rehabilitacioni centar.

Doktorka E. Bauers je pročistila grlo.

„O, izvinjavam se.“ Nervozno sam se zakikotala. „Ne popijem uvek sedam pića nedeljno; samo tokom školske godine, jasno. Obično izlazimo četvrtkom. Ah, da, i ponedeljkom. Ponekad

sredom, ali taj noćni klub je ovih dana pun brucoša, pa ne idemo toliko tamo.“

Doktorka se namrštila i stisnula usne. Počela je da kuca po tastaturi, a ja sam se uhvatila za ivice stolice od nervoze. Prikovala sam pogled za ekran njenog kompjutera. Onih šest slova više nije bilo tamo. Prešla je preko toga bez komentara. Glasno sam odahnula.

Ali jedna rečenica se pojavila na dnu ekrana. *Više od sedam pića nedeljno, ozbiljno pije, banči.*

„Čekajte, ja ne bančim!“, povikala sam. „U stvari, ja uopšte ne pijem ozbiljno. Pijem uobičajeno, jedva da uopšte pijem u poređenju s mojim prijateljima.“

„Gospođice Kolstakis, sedam pića nedeljno je ipak mnogo. Trebalo bi da razmislite o tome da smanjite, ili ćete doći ovamo za deset godina tražeći novu jetru“, ozbiljno je rekla.

Zatakla je kosu iza uha, a imala je frizuru a la princeza Dajana 1995, i nastavila: „Vidim da ste ostavili prazan ovaj deo formulara u vezi sa seksualnim zdravljem. Da li ste seksualno aktivni?“

Propala sam u zemlju.

Da li sam seksualno aktivna?

Ni sa svojim drugaricama nisam mogla da pričam o tome koliko sam seksualno neaktivna, a kamoli s doktorkom E. Bauers. Neko ko nosi naočare bez okvira nikada neće razumeti koliko je traumatično biti student završne godine i biti nevin. Kladim se da je ona nevinost izgubila kroz rupu u čaršavu, kao u srednjem veku. Zagledala se u moje oči kao da može da mi pročita misli. Osetila sam kako se znojim. Poželela sam da sam obukla crnu majicu.

Uzvrpoljila sam se. „Uh, pa dobro, nisam baš mnogo seksualno aktivna, tako da... nisam htela ni da popunjavam taj deo. Nisam trudna, nikad nisam bila i nikad neću ni biti, kako stvari stoje!“

Usne su joj i dalje bile stisnute u tanku liniju i samo je trepnula svojim anemičnim očima.

Podsetila sam sebe da prestanem da pokušavam da joj odvratim pažnju neuspelim šalama i brzo dodala: „Stvarno, sigurno nemam nikakvu seksualno prenosivu bolest, niti bilo šta slično. To je nemoguće.“

„Aha, znači, skoro ste se testirali na hlamidiju i tome slično?“, upitala je.

„Pa... nisam. *Nemoguće* je da imam hlamidiju. Ja sam... ovaj... ja sam... mislim...“ Glas me je izdao i začutala sam. Nisam mogla da se nateram da izgovorim nijednu reč glasno. Moji najbolji prijatelji su odrastali znajući to, a poslednje tri godine sam provela skrivajući to od svih ljudi koje sam upoznala na faksu. Ponovo sam otvorila usta da pokušam, ali reči nisu izlazile.

„Da?“ Doktorka E. Bauers je trepnula i pogledala pravo u mene. „Vi ste...?“

„Ja sam d-de...“ Sjajno. Povrh svega, uspela sam da zamucam.

Duboko sam udahnula i pokušala ponovo. Ovoga puta, reči su se nekako isteturala iz mene. „Nikada nisam imala seks, pa ne mogu da imam nijednu od tih bolesti.“

Ponovo je trepnula. „Ali ste seksualno aktivni?“

Hm. Da li se jedan propali pokušaj pušenja i nekoliko prstiju zabijenih u moju vaginu računaju kao seksualna aktivnost?

„Ne znam“, očajnički sam odgovorila. „Hoću reći, nisam nikada upražnjavala seks, ali jesam, na neki način, stigla do treće baze.“

Uzdahnula je. „Gospođice Kolstakis, jeste li seksualno aktivni ili ne? Ovo je poverljivo mesto. Treba samo da znam da li da vas pošaljem na test na hlamidiju ili ne.“

Stomak mi se sjurio pravo u cipele, a s njim mi je pala i vilica. Rođena doktorka mi ne veruje da sam devica. „Ne! Istinu vam

govorim. Nikada nisam imala seks. *Ne treba* mi test na hlamidiju.“

Začkiljila je kao da traži tragove postkoitalnog zadovoljstva na mom licu. „Imate li momka?“, naposletku je upitala.

Od srama sam oborila pogled. Kakva sam ja to studentkinja kada nikada nisam imala momka i nisam u stanju da odgovorim ni na jedno pitanje u vezi sa seksom sad kad sam u najboljim godinama za seks?

„Ne“, promumlala sam.

Okrenula se prema svom ekranu i bez upozorenja se vratila na početak. Panično sam pogledala u tih šest slova koja su se ponovo pojavila na monitoru. Prekrila sam lice rukama, štiteći se od te reči na slovo D.

Sedela je gledajući u monitor još dvadeset sedam sekundi pre nego što se ponovo okrenula prema meni. Ja sam polako spustila ruke s pocrvenelog lica.

Uputila mi je pogled sličan sažaljivom. „Dobro, onda, gospođice Kolstakis, daću vam da uradite ovaj test na hlamidiju kod kuće. Procedura je jednostavna, samo obrišete vaginu ovom vatom i pošaljete uzorak na adresu naznačenu na pakovanju. Trebalo bi da dobijete odgovor u roku od nekoliko nedelja. Da li je to u redu?“

Zurila sam u nju otvorenih usta. „Ja... Šta?! Upravo sam vam rekla da nikada nisam upražnjavala seks – šta će mi test?“, zavapila sam.

„Nudimo test na hlamidiju svakome ko ima više od dvadeset jedne godine i ko je seksualno aktivan ili je bio u kontaktu s tuđim genitalijama.“

„Ali vi znate da nisam seksualno aktivna.“ Ludački sam pocrvenela. „Nikada nisam, ovaj... penetrirana.“ Promucala sam poslednju reč.

Doktorka E. Bauers je prevrnula očima do plafona. „Gospođi-

ce Kolstakis“, rekla je, „sada mi je sasvim jasno da ste vi devica. Ja vam, međutim, savetujem da ipak uradite ovaj besplatni test koji vam nudim da biste bili sigurni u to da nemate hlamidiju. Ipak je moguće – mada se to retko dešava – da se hlamidija dobije nekim drugim putem.“

„Ali kojim drugim putem? Ne može se valjda od prstiju dobiti hlamidija?“, izbrbljala sam.

„Ne, ne može. Možete je, međutim, dobiti od oralnog seksa ili ako je penis bio u blizini vaše vagine, čak i bez penetracije.“

Nikada neću saznati kako je doktorka E. Bauers znala da je penis Džejsa Martela doticao moju vaginu, ali da nikada nije ušao u nju. Nemo sam zurila u nju, prvi put impresionirana njenom medicinskom veštinom.

Stavila mi je pakovanje u ruku uz sveznajući pogled. Ustala sam, stežući ga u ruci. Jedva da sam videla bilo šta od sjajnih slova koja su mi sevala pred očima, pa sam kroz tu izmaglicu izašla u čekaonicu. Grlo mi se osušilo i greblo me je od poniženja, pa sam zastala pored aparata za vodu. Dok sam sipala vodu u plastičnu čašu, osetila sam da je nešto iza mene palo.

Iznenadeno sam se okrenula i videla prevrnutu kartonsku kutiju kako leži nasred prostorije, okružena srebrnim paketićima koji su se razleteli po podu čekaonice i ispod stolica. O bože. Mora da sam torbom oborila kutiju s police iza mene.

Načas sam zažmurila od stida, pa sam se sagla da pokupim paketiće. Pacijenti koji su tu sedeli zurili su, pa sam podigla farmerke nadajući se da mi gaćice nisu na izvol'ne. Klečeći na kolenima i povlačeći džemper nadole, počela sam da ih kupim. Bila sam skoro gotova s nasumičnim ubacivanjem paketića u kutiju kad sam odjednom shvatila. To svetlucavo i srebrno što sam kupila ljudima ispod nogu nisu bili *paketići*. Bili su to kondomi.

Ironija me nije napuštala dok sam bežala iz ordinacije a oči mi se punile toplim suzama. Istrčala sam na ulicu i bacila smeđu kovertu u prvu kantu za smeće. Lice mi je bilo skroz crveno dok sam je posmatrala kako propada u kantu s papirnim kesama iz *Mekdonaldsa*, a s njom i moje dostojanstvo.

Nisam bila ništa drugo do dvadesetjednogodišnja DEVICA.

2.

Život odrasle device je komplikovaniji nego što biste mogli pomisliti. Očigledno je da je to normalno, ima nas na hiljade, i baš ništa tu nije pogrešno. Odluka o stupanju u seksualne odnose sasvim je individualna i svako je drugačiji. Neki ljudi odluče da čekaju do braka, a neki prosto čekaju pravu osobu. Neki su religiozni, a neki su samo previše zauzeti uspehom u svim drugim oblastima života da bi brinuli o tričariji kakva je snošaj.

To je bar internet rekao kada sam guglala tu problematiku, čim sam se vratila od lekara.

Znala sam da doktorka E. Bauers nije ni poverovala da sam devica jer koja bi studentkinja treće godine, prosečnog izgleda, koja pije više od sedam pića nedeljno, mogla još biti devica? Osim mene.

Zabila sam glavu u jastuk od pačjeg perja na koji sam potrošila nedeljni budžet za hranu. Navukla sam jorgan preko sebe ne bih li blokirala tih šest slova koja su mi treptala u glavi: DEVICADEVICADEVICA.

Mrzela sam tu reč. Mrzela sam je koliko i činjenicu da sam i ja jedna od njih. Nije bilo fer – zašto sam ja morala da budem jedina nedeformisana, nereligiozna devojka koja je u dvadeset prvoj godini još netaknuta u svom cvetu tajne?

Glasno sam uzdahnula i dopustila svom umu da istraži sve uobičajene odgovore na pitanje „Zašto sam ja još d****?“, koje mi se vraćalo u redovnim razmacima.

1. *To je greška mojih roditelja.* Oni su imigranti opsednuti obrazovanjem koji su se iz Grčke preselili u Sari i poslali me u školu za devojčice. Njihov plan je bio da ne sretnem nijednog mladića kako me ništa ne bi omelo u jedinom zadatku koji su oni imali za mene: Oksfordu. Rezultat? Nisam otišla na Oksford, a nisam ni sreća nijednog momka.

2. *Bila sam tinejdžerka veoma nesrećnog izgleda.* Kad sam skapirala kako da učinim da izgledam solidno i kad sam počela da nosim grudnjak koji je podržavao moje upadljive grudi, bilo je kasno. Svi momci iz obližnje škole već su imali devojke i za njih ću uvek biti pomalo neprivlačna i tiha devojka s velikim sikama sakrivenim iza ogromnih džempera i dugom, tamnom, kovrdžavom kosom koja je stajala više horizontalno nego vertikalno. Nije pomoglo ni to što su sve ostale devojke već bile shvatile kako da počupaju obrve i flertuju a ja bila zaglavljena u kupatilu s bocom varikine, boreći se s brkovima. Kada sam stigla na faks, shvatila sam da sam propustila da naučim da razgovaram s dečacima. Posle nekoliko minuta mog tupavog humora i skromnosti, obično bi odlazili da razgovaraju s pravim devojkama. Devojkama s minimalnom količinom dlaka po telu, prćastim nosićima i društveno prihvatljivim smislom za humor.

3. *Moja disfunkcionalna porodica.* Ja sam jedinica, što znači da većina ljudi pretpostavlja da sam imala razmaženo, raskošno

detinjstvo i da sam molila roditelje da nikada ne dobiju još jedno dete kako bi sva njihova pažnja pripadala meni. A u stvari sam provela celo detinjstvo izbegavajući mamu i tatu kad god su bili u istoj prostoriji, što je značilo da sam većinu svojih formativnih godina provela na ljujašci u zadnjem delu bašte sa svojim zamišljenim starijim bratom, ili čitajući knjige ispod jorgana. Posledica je bila to što sam bila najnačitanija u školi, što sam razvila previše aktivnu maštu i postala opsednuta funkcionalnim porodicama svojih prijatelja. Nisam mogla da spojim sve to s pitanjem „Zašto sam još devica?“, ali to je sigurno uticalo na mene. Moja najnovija teorija je da sam zbog toga razvila patološki strah od muškaraca.

4. *Kasno sam procvetala.* Provodila sam svaku pauzu za ručak slušajući drugarice kako pričaju o prvim poljupcima i momcima, ali njihovi životi su uvek delovali daleko od mene. S godinama su prešle na drugu bazu, treću bazu, a kada su sve konačno izgubile nevinost, ja sam još bila jedina koja se nikada ni sa kim nije poljubila. Sedela sam na društveno prihvatljivoj strani učionice za starije đake, družila sam se s kul ljudima i konačno uspela da se obučem u odgovarajuću odeću, ali nekako se nisam poljubila s momkom do duboke starosti, do sedamnaeste godine. Nisam se, međutim, tu zaustavila – preklinjala sam ga da vodi ljubav sa mnom. Odbio je.

5. *Grizenje.* To se dogodilo baš pre nego što je moj Prvi Poljubac odbio da me defloriše i to je uzrok mog straha od penisa (penii?), druge baze, treće baze, odbijanja, zuba i pubičnih dlaka. To je moja najgora uspomena.

Bili smo na Larinom osamnaestom rođendanu, a ja sam nosila haljinu s takvim dekolteom da mi se video grudnjak. Bila je to žurka kao svaka druga, osim što je ovog puta pravi momak došao da razgovara sa mnom. Džejs Martel. Nije on bio baš Mark Taker

(Bred Pit iz starijih razreda škole za dečake), a nos mu je, začudo, bio veći od mog – ali bio je zabavan i imao je razbarušenu plavu kosu. Odveo me je gore, u sobu Larinog starijeg brata, i pijano me gurnuo na krevet.

Ljubakali smo se i vaćarili. Ja sam oponašala ono što je on radio jezikom i pitala se zašto nijedna moja drugarica nije pomenula da tu ima toliko pljuvačke. Onda su mu se ruke uvukle u moje gaćice. Svaka devojka koja drži do sebe te bi ruke pri prvom poljupcu iščupala iz gaćica, ali ne i seksom opsednuta Eli. Dopustila sam da mu prsti odlutaju do moje vagine i pustila ga da malo čeprka. Nastavila sam da mu guram jezik niz grlo istom brzinom i, posle nekoliko neugodnih minuta u mojoj svetloj zoni, on se zaustavio. Sišli smo držeći se za ruke i razmenili smo imejl-adrese.

Dve nedelje smo svako večer četovali, do jedne subote, kada me je on pozvao da uveče dođem do njega. Bila sam toliko nervozna da sam sat pre polaska provela u klonji. Posle drugog tuširanja, sela sam na autobus koji je išao prema njegovoj kući.

Sedeli smo u neprijatnoj tišini pola sata pre nego što je on počeo da me ljubi. Neko vreme smo se vaćarili na sofi, dok mi on nije ponovo gurnuo ruke u gaćice. Ovog puta sam bila spremnija i nisam se bolno trgla kada je počeo da migolji prstima. U sledećem trenutku mi je skidao haljinu preko glave i ostala sam gola, ne računajući moje roze gaćice. Skinuo je odeću sa sebe, otkopčao mi grudnjak i svukao mi gaćice. Zapanjeno je pogledao. Posle nekoliko sekundi potpune tišine, kada sam ja već htela da se sklupčam i umrem, zabacio je glavu i zaurlo od smeha.

Smrzla sam se. Zašto se smeje mojoj vagini? Stajala sam, paralizovana od poniženja, i čekala da progovori.

Njegov smeh je konačno zamro. „Opa, znao sam da imaš dlaka dole, ali nisam shvatio da je tamo pravi *žbun*. Ti si prva devojka s

neobrijanom vaginom u mom životu.“

Nisam se obrijala. Zašto se nisam obrijala? Zašto nisam *znala* da bi trebalo da se obrijem?

On kao da nije mario za to, budući da je nastavio da me ljubi. Onda je svukao svoje bokserice i ja sam videla njegov penis kako zuri u mene. Bio je to prvi penis koji sam videla u životu, i nastavila sam da krišom bacam pogled na njega dok smo se ljubakali. Osetila sam kako nežno gura moje butine i, kada smo se priljubili jedno uz drugo, shvatila sam da se trlja uz moju vaginu.

Posegla sam i dodirnula ga. Bio je stran i živ. Htela sam da sklonim ruku kada je on zaječao od zadovoljstva i shvatila sam da ću mu priuštiti ručni rad. Pokušala sam da se setim šta su devojke iz moje škole pričale o tome i, dok mi se strah peo uz grlo, počela sam polako da pomeram ruku gore-dole.

Izgledao je kao dodatni ud i imao je teksturu starog krastavca. Nisam imala pojma koliko čvrsto da ga stisnem ni koliko brzo da pomeram ruku. Šta ako pomisli da je to grozno? Šta ako ne svrši? Šta ako mi se ponovo bude smejao? Počela sam da paničim. Bez razmišljanja, sklonila sam ruku s njegovog penisa, odvojila se od njega i spustila se na zemlju. Uzela sam ga u ruke i stavila ga u usta.

Osetila sam kako mi lice postaje toplije dok mi misli jure kroz glavu. Pokušala sam da namestim usne oko njega i počela da pomeram glavu gore-dole. Istog časa sam shvatila da je to greška. Mislila sam da će biti lakše od ručnog rada, ali nisam mogla više pogrešiti. Apsolutno nisam imala ideju šta bi trebalo da radim. Šire sam otvorila usta i nabila glavu, a onda sam začula glasan jauk.

Prestala sam da radim to što sam radila i zapanjeno ispustila penis. Podigla sam pogled i videla kako on pokušava da namesti osmeh na lice.

„Šta je bilo?“, upitala sam, mada nisam želela da znam.

„Ovaj, hm, ugrizla si me.“

Osetila sam puls u svom grlu i poželela da povratim i odem da plaćem u ćošku. Dok mi se koža ježila od poniženja, na silu sam se nasmešila i rekla: „O, izvini.“

Želela sam da odem, ali nisam mogla. Ako bih pobešla, svi iz škole bi to saznali. Duboko sam udahнула i vratila se njegovom penisu. Pokušala sam da nastavim po starom, ali ovog puta sam uvila usne oko zuba. Bilo je toliko neudobno da je moralo biti pogrešno. Pokušala sam da ga dublje primim, a onda sam se zagrcnula. Suzbila sam poriv za povraćanjem i nastavila. Kako ću završiti ovo?

Odvojila sam se od njegovog penisa. „Džejmse, hajde da se seksamo.“

On se nespretno nasmešio. „Uh, jesi li sigurna? Mislio sam da si devica.“

Pocrvenela sam kao paprika. „Pa? Imam sedamnaest godina. Spremna sam.“

Pogledao je u pod. „Eli, tek smo se ljubili dva puta. Ne mogu da ti oduzmem nevinost.“

„Ali... ja to želim. Molim te?“

Promeškoltio se. „Ne mogu. Ne ovako. Prvi put ne bi trebalo da ti bude ovakav.“

Stojeći sam navukla svoje roze gaćice i zakačila grudnjak obamrlim prstima. Ignorovala sam njegove proteste i otišla.

Nikada više nisam videla Džejmsa Martela. Izbegavala sam žurke za koje sam znala da će im on prisustvovati, blokirala sam ga na instant mesindžeru.

Nije pokušao da me pozove i ja nikada više nisam otišla dalje od poljupca ni sa kim.

Kada sam se vratila od doktorke, legla sam na krevet i osetila kako

me zapljuskuje poznati talas gađenja. Samo što ovoga puta nije to bilo samo zbog Grizenja, već i zbog doktorke E. Bauers.

Uvek sam znala da je uvrnuto to što sam dvadesetjednogodišnja devica, ali to me nije stvarno *dotaklo* dok nisam videla ta slova koja su vrištala iz mog zdravstvenog kartona. Nisam bila čak ni za test na hlamidiju. Doktorka E. Bauers mi ga je dala ili da bi ispunila kvotu, ili zato što misli da sam religiozna ludača koja neće da ide do kraja, već tajno puši svim momcima. Kamo sreće.

Uspravila sam se u krevetu. To je bilo to. Bila sam na završnoj godini fakulteta i nikada više neću biti okružena s toliko napaljenih muškaraca. To je bila moja poslednja prilika da izgubim nevinost i morala sam da je zgrabim. Morala sam da se otresem svoje etikete do diplomiranja, što je značilo da imam četiri meseca do leta da konačno shvatim šta je to orgazam i da naučim da ga pušim.

Oštro sam udahnula i pokušala da zamislim svoju budućnost.

U junu ću se vratiti doktorki E. Bauers, uradiću test na hlamidiju i nateraću je da reč „devica“ u mom kartonu zameni rečima „seksualno aktivna“. Kada sledeći put budem došla u kontakt s kondomom, to neće biti zato što je pao s police u ordinaciji, već će biti na pravom penisu. I ovoga puta se neće samo trljati o moju vaginu a la Džejms Martel – ići će pravo unutra.

3.

„Dobro, da li svi imaju neki alkohol? Tamo ima još votke, ako nekom treba.“

Kara, lepa brineta koja je u svom rodnom gradu nosila odeću iz *Topšopa*, ali ju je u Londonu zamenila vintidž odećom i obućom, sipala nam je svima velikodušne količine votke u čaše.

Nekako sam dobila poziv na žurku povodom kraja semestra u Lukovoj kući, pre nego što se svi razidemo za Uskrs. Luk je bio vođa moje kul grupe na engleskoj književnosti. Ja nisam imala nikakve vintidž odeće, tako da se nikada nisam osećala delom ekipe i nikada nisam dokraja shvatala zašto me pozivaju na svoje žurke. Možda su neki od njih mislili da je moja uobičajena uniforma od farmerki i vunenih džempera nameran stav protiv mode. Očigledno nisu bili svesni da u haljinama i krznenim kaputima izgledam kao tužni transvestit koji se previše trudi, a odeća s visokim strukom samo je stavljala akcenat na moje kukove za rađanje koje možda nikada neću imati priliku da iskoristim.

„Možemo li već jednom početi?“, vrisnula je Hana, koja je bila u starinskoj beloj spavaćici koju je nosila svaki dan, s vencem veštačkog cveća na glavi. „Ja ću prva. Da li se svi sećaju koja su pravila?“

Ne dajući nikome priliku da odgovori, nastavila je: „Znači, očigledno je, igra se zove *Nikada nisam*, i kada neko, na primer, kaže nešto poput *Nikada nisam kresnuo nikoga ko je u braku*, onda vi, ako ste to radili, pijete. Ako niste to radili, ne pijete. Sve i ako ste vi to rekli, morate da pijete ako ste to radili.“

„Hana, skapirali smo. Samo počni“, zakukao je Čarli. „I možeš li, molim te, da počneš s nečim boljim od kresanja nekoga ko je u braku? To je tako dosadno.“

Hana je napućila usne. „Pa zašto onda ti ne počneš, Čarli?“

On se nacerio i protrljao ruke. Čarli je bio šaljivdžija u ekipi i ništa nije voleo više od toga da se reflektori upere u njega kako bi mogao sve da zasmehava do suza svojim prljavim smislom za humor. Bila je to njegova prvoklasna prilika. Progutala sam knedlu pokušavajući mentalno da se priprelim za ono što će se dogoditi. Ako budem uspela da zadržim miran i hladnokrvan izraz lica, niko neće primetiti da lažem kao pas.

„Dobro, nikada nisam jebao nikoga na javnom mestu.“ Ne čekajući druge, Čarli je podigao čašu i ispio je. Svi su prevrtali očima sve dok im on nije uputio onaj drzak osmeh zbog kojeg je verovatno toliko devojaka želelo da se s njim jebe na javnom mestu.

Oklevala sam s pićem. Morala sam pažljivo da biram, nisam mogla prosto da izmislim novu sebe za tu igru, morala sam da razmislim šta bih od seksualnih aktivnosti upražnjavala da sam izgubila nevinost pre mnogo godina, poput svih ostalih. Na nausnici su mi izbile graške znoja. Sad je već i bilo kasno da pijem, pa sam spustila čašu i pogledala oko sebe da vidim ko je pio.

Osmoro ljudi je podiglo čaše, a nas šestoro nije. Odahnula sam.

Bila sam jedna od šestoro, što me je na neki način činilo normalnom, sigurnost se uvek mogla potražiti u brojkama. Obrisala sam znoj sa usne ivicom rukava.

Hana, koja je pila, zamahala je rukama i rekla: „Dobro, moj red! Nikada nisam varala nikoga.“

Neki od momaka su uzdahnuli od dosade, ali čak se i Čarli suzdržao od kritike, verovatno zato što je bio radoznao, kao i svi ostali, da vidi ko će piti. Počela sam da razmišljam da li bih mogla da pijem na to. Naravno, nikada nisam imala pravog momka kojeg bih mogla da varam, ali tokom one dve nedelje dok sam se dopisivala sa Džejsom Martelom, pre Grizenja, jednom sam se napila i slučajno se ljubakala s nekim drugim na nekoj žurki. Mislim da je to trajalo dve i po sekunde, i nisam imala pojma ko je to, ali to je svakako bilo varanje.

Osećajući se samouverenom i seksualno aktivnom, popila sam malo svoje votke s kolom. Njih troje je pilo sa mnom, a desetoro nije. O bože, bila sam u manjini. To je bilo opasno zato što bi me neko mogao pitati za moju priču, a šta bih tačno ja...

„Eli! Ne mogu da verujem da si ti varala nekog! To baš ne liči na tebe! Reci nam s kim si se zabavljala i s kim si se kresnula.“ Hana je u sekundi presekla moje misli i s treskom me spustila u stvarnost Lukove dnevne sobe, s LP pločama zakačenim za zidove.

Kresnula? Valjda bi u varanje moglo spadati i ljubakanje, zar ne? Zašto SVE mora da se vrti oko seksa?

„O bože, hm, to je bilo u preistoriji. Imala sam sedamnaest godina i zabavljala sam se s tipom po imenu Džejs Mar...“, zastala sam, odjednom se setivši da je Džo, jedan od momaka u sobi, išao u istu školu kao Džejs. Uz malo sreće, neće imati pojma o kome pričam, naročito zato što sam pokušavala da tu usputnu simpatiju (mogu li to nazvati i simpatijom?) provučem kao pravu vezu.